

har derfor i Modsætning til de ovennævnte fremmede Love gjort en Begrænsning i Reglen, idet Kommittenten dog skal kunne afvise Aftalen, naar han ved Kommissionærens Adfærd har lidt Skade eller Ulempe, som ikke dækkes af Prisforskellen, og som berettiger til Afvisning efter § 15, eller naar Kommissionæren har handlet svigagtigt. Det kan f. Eks. ved Salgskommission tænkes, at Kommittenten har en særlig Interesse i, at en Vare ikke sælges under en vis Pris; maaske han vil indvirke paa Markedet eller paa Kursen ved at holde Varen paa en bestemt Pris, eller maaske han overfor andre Handlende er gaaet ind paa at betale en stor Konventionalbod, hvis han sælger under Limitum. I saa Fald kan han ikke staa sig ved, at Kommissionæren skulde slippe for Afvisning af Aftalen ved at betale Prisforskellen. Ved Ordet „Ulempe“ er antydnet, at der kan være anden Skade end den rent materielle, der kan berettige til Afvisning. Faktisk kan Kommittentens Afvisningsbeføjelse blive uden Betydning ifølge Bestemmelsen i § 54.

§ 17.

Kommissionæren er ifølge denne Bestemmelse erstatningspligtig, naar han har forsømt sine Pligter, d. v. s. naar han forsætligt eller uagtsomt har tilsidesat disse. Kan Tilsidesættelsen ikke tilregnes ham, er han i Almindelighed ikke erstatningspligtig, men denne ved Paragrafen modsætningsvis hjemlede Regel om Fritagelse for Erstatningsansvar maa dog, ligesom Reglen i Købelovens § 23, forstaaes i Overensstemmelse med de gældende Regler om Erstatningsansvar i Kontraktsforhold. Visse Undskyldningsgrunde, f. Eks. Forseelser af Kommissionærens Folk eller andre Personer, hvis Hjælp han benytter ved Hvervets Udførelse, ere saaledes udelukkede fra at komme i Betragtning, selv om det efter Omstændighederne maa antages, at det passerede er Kommissionæren personlig utilregneligt. Bestemmelsen om Erstatningsansvar i § 17 gælder, hvad enten Kom-

missionæren har indgaaet Aftale med Tredjemand eller ikke, og i første Fald gælder den ogsaa, naar Kommittenten benytter sig af sin Afvisningsbeføjelse efter § 15.

Med Hensyn til Omfanget af Kommissionærens Erstatningspligt bestemmer Paragrafen blot, at Kommissionæren skal erstatte den Skade, der ved Pligtforømmelsen forvoldes Kommittenten. Dette maa forstaaes i Overensstemmelse med den almindelige Erstatningsregel, saaledes at kun materiel Skade skal erstattes, og saaledes at Kommittenten har Bevisbyrden for Skadens Størrelse. At Kommissionæren maa have Bevisbyrden for, at den begaaede Fejl er ham utilregnelig, følger af den gældende Lovgivnings Grundsætninger, jfr. Købelovens § 23.

§ 18.

Bestemmelserne i denne Paragraf indeholde i Forhold til § 17 en Bevislættelse til Fordel for Kommittenten angaaende Beregningen af Skadeserstatningens Størrelse for det Tilfælde, at Kommissionærens Forømmelse bestaar i, at han er afveget fra Limitum. Paragrafen hjemler i saa Fald Kommittenten Ret til uden yderligere Bevis som Erstatning at kræve Forskellen mellem den aftalte Pris og Limitum. Kan det godtgøres, at han har lidt større Skade, kan han ogsaa kræve den erstattet. Paa den anden Side nægter § 18 Kommissionæren Adgang til at fri sig for Forpligtelsen til at betale den nævnte Difference ved Bevis for, at Kommittentens Skade ikke er saa stor, men naturligvis kan han frigøre sig ved Bevis for, at Afgivelsen fra Limitum var beføjet efter § 8. Bestemmelsen er kun givet for det Tilfælde, at Kommittenten ikke afviser Aftalen paa Grund af den begaaede Fejl. Afviser Kommittenten Aftalen, kan den ved denne betingede Pris naturligvis ikke komme i Betragtning ved eventuel Fastsættelse af Erstatningen.

Hvis den stedfundne Afgivelse fra Limitum er udkrævet af Omstændighederne, skal Kommissionæren ikke betale nogen Erstatning. Er Afgivelse vel paakrævet,